

Sygn. akt VII U 788/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2016 r. w Warszawie

sprawy B. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania B. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 17 kwietnia 2015 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje B. C. prawo do emerytury od dnia 01 marca 2015 r.

UZASADNIENIE

W dniu 11 maja 2015 r. **B. C.** złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 17 kwietnia 2015 r. znak: (...), mocą której organ ten odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się ze skarżoną decyzją organu rentowego, gdyż w latach 1973-1998 pracował w warunkach szkodliwych w Przedsiębiorstwie (...) w W., gdzie wykonywał wszelkie czynności, począwszy od malowania, piaskowania, zdejmowania z elewacji azbestu i wełny mineralnej, a także w wysokich temperaturach w elektrowniach na terenie całej Polski. Ponadto odwołujący pracował jako monter, blacharz oraz izolatorz w latach od 1990 do 1998 w przedsiębiorstwie (...) w tym samym charakterze zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 maja 2015 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania B. C. jako bezzasadnego.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał, że na mocy skarżonej decyzji odmówił odwołującemu prawa do emerytury, gdyż nie udowodnił wykonywania pracy w szczególnych warunkach przez 15 lat. Ponadto organ rentowy wyjaśnił, że nie zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) w W. od 28 sierpnia 1973 r. do 20 stycznia 1990 r., (...) -Centrum sp. z o.o. w W. od 1 lutego 1990 r. do 30 czerwca 1990

r. oraz w (...) sp. z o.o. Oddział (...) od 2 lipca 1990 r. do 30 września 1998 r., gdyż za wskazane okresy odwołujący nie przedstawił świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. C. urodził się w dniu (...) Posiada wykształcenie zawodowe w zawodzie malarza – ukończył szkołę zawodową w T. w dniu 20 czerwca 1973 r. (odpis świadectwa ukończenia szkoły – akta osobowe odwołującego).

Od 28 sierpnia 1973 r. odwołujący został przyjęty do pracy w Przedsiębiorstwie (...) w W. (dalej również jako (...)). Początkowo odwołujący został przyjęty na 7-dniowy okres próbny na stanowisko robotnik budowlany/pomocnik malarza/stażysta. Po upływie tego okres odwołujący został przyjęty na czas nieograniczony (decyzja o przyjęciu z 28.08.1973 r. – akta osobowe odwołującego).

W okresie od 28 października 1974 r. do 8 października 1976 r. odwołujący odbywał zasadniczą służbę wojskową (kwestionariusz osobowy – akta osobowe odwołującego, bezsporne).

W dniu 27 października 1976 r. ubezpieczony został ponownie przyjęty do pracy w (...) w W., na stanowisku malarza konstrukcji stalowych. Odwołujący pracował na placach budowy oraz remontowych na budowach elektrowni w S., W., Ż., czy też K.. Jego praca polegała na malowaniu przy pomocy farb tlenkowych, chlorokauczukowych i oksydowych takich instalacji oraz ich elementów, jak kotły, elektrofiltry, rurociągi, turbiny. Prace te odbywały się na zewnątrz budynków, a w zimie były wykonywane w halach. Odwołujący w tym czasie nie wykonywał innych prac, jako malarz pracował stale, w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania świadków: A. J. (1) k. 35-36 a.s., B. S. k. 36-37 a.s., dowód z przesłuchania odwołującego k. 42-43 a.s., umowa o pracę z 27.10.1976 r. – akta osobowe odwołującego).

Na początku lat 90 Przedsiębiorstwo (...) (...) w W. zmieniło nazwę na Przedsiębiorstwo (...) w W.. Odwołujący kontynuował zatrudnienie w tym zakładzie na stanowisku malarza konstrukcji stalowych w okresie od 2 lipca 1990 r. do 30 czerwca 1990 r. Rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło na wniosek ubezpieczonego w związku z niskimi zarobkami (zeznania świadków: A. J. (1) k. 35-36 a.s., B. S. k. 36-37 a.s., dowód z przesłuchania odwołującego k. 42-43 a.s., umowa o pracę z 22.01.1990 r., podanie o zwolnienie z pracy, świadectwo pracy z 30.06.1990 r. – akta osobowe odwołującego koperta k. 40 a.s.).

W okresie od 2 lipca 1990 r. do 30 września 1998 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. Oddział (...) na stanowisku blacharz-malarz. W tym też okresie odwołujący również zajmował się malowaniem konstrukcji metalowych, a ponadto montażem i demontażem izolacji ciepłochronnej, blachowaniem rurociągów i montażem rusztowań. Praca odwołującego odbywała się na wysokości, na rusztowaniach bądź siodelkach zamocowanych na linach. Odwołujący przeznaczał dziennie około 4 godzin na montaż i demontaż instalacji oraz około 4 godzin na malowanie konstrukcji i w taki sposób pracował w ww. okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania świadka B. S. k. 36-37 a.s., dowód z przesłuchania odwołującego k. 42-43 a.s., akta osobowe odwołującego załączone do akt rentowych).

B. C. był wysyłany przez zakład pracy na liczne budowy eksportowe w następujących okresach:

- od 22 sierpnia 1979 r. do 31 marca 1981 r. – budowa elektrowni (...) w Czechosłowacji, na stanowisku malarz konstrukcji stalowych,

- od 17 lipca 1982 r. do 15 września 1982 r. – budowa elektrowni (...) w Czechosłowacji, w umowie nie określono stanowiska,

- od 30 września 1984 r. do 31 grudnia 1984 r. – budowa W. w Republice Federalnej Niemiec (RFN), na stanowisku blacharz-izolator,

- od 7 października 1985 r. do 31 października 1985 r. – budowa A. w RFN na stanowisku blacharz
- od 10 maja 1986 r. do 31 lipca 1986 r. – budowa I. w RFN na stanowisku blacharz,
- od 5 października 1992 r. do 11 lutego 1993 r. – budowa R. w RFN, w umowie nie określono stanowiska,
- od 21 kwietnia 1993 r. do 23 kwietnia 1994 r., Zjednoczonych Emiratach Arabskich, na stanowisku brygadzysta piaskarz-malarz.

(opinia biegłego sądowego ds. BHP z 22.10.2016 r. k. 52-62 a.s., umowy o pracę eksportowe – akta osobowe odwołującego).

W okresach od 2 kwietnia 1981 r. do 14 maja 1981 r., od 17 września 1982 r. do 22 września 1982 r., od 4 do 6 listopada 1985 r., od 12 lutego 1993 r. do 10 marca 1993 r., od 25 kwietnia 1994 r. do 27 czerwca 1994 r. odwołujący przebywał bądź na urloпах dewizowych, bądź też na urloпах z tytułu nadpracowanego czasu pracy (opinia biegłego sądowego ds. BHP z 22.10.2016 r. k. 52-62 a.s., akta osobowe odwołującego).

W dniu 9 marca 2015 r. B. C. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z wnioskiem o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Do wniosku odwołujący dołączył kwestionariusz zawierający okresy składkowe i nieskładkowe wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek o emeryturę wraz z załącznikami k. 1-31 a.r. tom I).

Po rozpoznaniu wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 12 marca 2015 r. decyzję znak: (...) mocą której odmówił odwołującemu prawa do emerytury, wskazując, że do dnia 1 stycznia 1999 r. nie osiągnął 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz że nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ponadto organ rentowy ustalił, że odwołujący posiada łączny staż pracy w wymiarze 24 lat, 11 miesięcy i 28 dni (decyzja ZUS z 12.03.2015 r. k. 37 a.r. tom I).

W odpowiedzi na powyższą decyzję odwołujący przedłożył organowi rentowemu dodatkowe dokumenty na potwierdzenie pracy w gospodarstwie rolnym rodziców (protokół złożenia dodatkowych dokumentów oraz załączniki k. 39-55 a.r. tom I).

Po rozpatrzeniu dodatkowej dokumentacji przedłożonej przez odwołującego Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 17 kwietnia 2015 r. skarżoną decyzję znak: (...) mocą której ponownie odmówił odwołującemu prawa do emerytury, wskazując, iż nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednocześnie organ rentowy poinformował, że na podstawie dodatkowej dokumentacji przedłożonej przez ubezpieczonego uwzględnił okres pracy w gospodarstwie rodziców i w konsekwencji ustalił, że odwołujący posiada łączny staż pracy w wymiarze 25 lat (skarżona decyzja ZUS z 17.04.2015 r. k. 61 a.r. tom I).

Od powyższej decyzji B. C. złożył odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2 a.s.).

W opinii z dnia 22 marca 2016 r. biegły sądowy specjalista z zakresu BHP J. P. wskazał, że okresy pracy odwołującego w (...) oraz (...): od 4 września 1973 r. do 27 października 1974 r., od 27 października 1976 r. do 21 sierpnia 1979 r., od 15 maja 1981 r. do 16 lipca 1982 r., od 23 września 1982 r. do 29 września 1984 r., od 1 stycznia 1985 r.

do 6 października 1985 r., od 7 listopada 1985 r. do 9 maja 1986 r., od 1 sierpnia 1986 r. do 20 stycznia 1990 r. oraz od 1 lutego 1990 r. do 30 czerwca 1990 r. spełniają przesłanki warunkujące zakwalifikowanie do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, gdyż odpowiadają rodzajowi prac wymienionemu w poz. 6 – prace malarskie konstrukcji na wysokości, dział V (w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. Z kolei prace wykonywane przez odwołującego na rzecz (...) sp. z o.o. w okresach od 2 lipca 1990 r. do 4 października 1992 r.,

od 11 marca 1993 r. do 20 kwietnia 1993 r. oraz od 28 czerwca 1994 r. do 30 września 1998 r. odpowiadają rodzajowi prac wymienionemu w poz. 28 – monter izolacji (izoler) cieplnej ww. wykazu. W ocenie biegłego materiał dowodowy nie daje podstaw

do uznania pozostałych wskazanych w opinii okresów za okresy wykonywania pracy

w warunkach szczególnych (opinia biegłego sądowego ds. BHP z 22.03.2016 r.

k. 52-65 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania, w skład którego wchodziły dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy, zeznania świadków A. J. (2) i B. S., dowód z przesłuchania strony odwołującej oraz dowód z opinii biegłego sądowego do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy J. P.. Dowody zebrane

w sprawie nie budziły zastrzeżeń stron co do ich wiarygodności oraz przydatności

w kontekście istoty sporu, a ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania, wobec czego Sąd uznał je w całości za wiarygodne.

Dokumenty załączone do akt sprawy obejmowały dokumentację przedłożoną przez odwołującego, akta organu rentowego, a także akta osobowe B. C.

z okresu zatrudnienia w (...) oraz (...) Informacje płynące z dokumentów były spójne, a wynikające z nich dane pozwoliły Sądowi na ustalenie ram stanu faktycznego. Z kolei świadkowie przesłuchaniu w toku postępowania w zdecydowanej większości byli współpracownikami odwołującego

i pracowali z nim od wielu lat, w związku z czym mimo upływu czasu pamiętali okoliczności charakteru pracy oraz czynności wykonywanych przez ubezpieczonego

w spornych okresach zatrudnienia. Strony nie podnosiły zastrzeżeń do wartości zeznań świadków, wobec czego oraz ze względów powyższych Sąd uznał je za dowód w pełni wiarygodny.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ds. BHP J. P.. Opinia sporządzona przez biegłego była rzetelna i oparta o kompleksową analizę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a ponadto nie była kwestionowana przez strony, w szczególności przez organ rentowy, a Sąd, mając na uwadze jej rzetelny i wszechstronny charakter, uznał ją za wartościowy dowód w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 kwietnia 2015 r. znak: (...) było zasadne i skutkowało zmianą skarżonej decyzji.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia przesłanki do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy

w warunkach szczególnych na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U.

z 2013 r., poz. 1440; ze zm.). Organ rentowy odmówił odwołującemu prawa

do wskazanego wyżej świadczenia powołując się na fakt nieudokumentowania posiadania 15-letniego okresu stażu pracy, który podlegałby kwalifikacji jako staż pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn, oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie ma żadnej swobody. Prace te ściśle i jasno określone są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 nr 8 poz. 43). Na wykazach prac zawartych we wskazanym rozporządzeniu, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracą uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia),
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia, oraz
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia) oraz być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

W myśl stanowiska wyrażonego w orzecznictwie, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, warunki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tego świadczenia, sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy

w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Jednocześnie wskazać należy, że świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w myśl art. 244 § 1 k.p.c., gdyż pracodawca nie ma charakteru organu władzy publicznej, świadectwo pracy stanowi więc dokument prywatny zgodnie z art. 245 k.p.c. W orzecznictwie podkreśla się, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym złożenie dowodu w postaci świadectwa pracy może być kwestionowane, co na podstawie art. 6 k.c. pociąga za sobą obarczenie ciężarem dowodu strony, która zaprzecza okolicznościom wynikającym ze świadectwa pracy. Należy bowiem ustalić, jakie prace ubezpieczony rzeczywiście wykonywał, bowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r., II UK 337/03).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że B. C. ukończył dnia

15 lutego 2015 r. wymagany wiek 60 lat i złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym. Wątpliwości istniały co do spełniania przez odwołującego pozostałych przesłanek – organ rentowy na etapie postępowania wyjaśniającego zakwestionował wykazanie przez ubezpieczonego przesłanek w postaci posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W szczególności organ rentowy nie uznał okresu zatrudnienia w (...)

w W. od 28 sierpnia 1973 r. do 20 stycznia 1990 r., (...)sp. z o.o. w W. od 1 lutego 1990 r. do 30 czerwca 1990 r. oraz w (...) sp. z o.o. Oddział (...) od 2 lipca 1990 r. do 30 września 1998 r., ponieważ za powyższe okresy zatrudnienia odwołujący nie przedstawił świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Z powyższym stanowiskiem organu rentowego nie zgodził się odwołujący, który wskazał, że praca wykonywana przez niego w istocie miała charakter pracy w warunkach szczególnych i że spełnia wszystkie przesłanki konieczne do uzyskania wcześniejszego świadczenia emerytalnego.

Okresy pracy określone w ust. 1 § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 r. stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji,

w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie świadczy jednak o tym, że ubezpieczony faktycznie takiej pracy nie realizował. W postępowaniu przed sądem nie stosuje się bowiem ograniczeń dowodowych, jakie istnieją w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym. W orzecznictwie wielokrotnie wyrażano ugruntowany już pogląd, zgodnie z którym ze względu na powyższe okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być dowodzona wszelkimi środkami dowodowymi, przy czym sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. W postępowaniu przed sądem odwoławczym dopuszczalne jest więc dopuszczenie dowodu z zeznań świadków

na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sytuacji, gdy wnioskodawca nie jest w stanie wykazać tej okoliczności jedynie

w oparciu o dokumenty (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r.

III UZP 6/84, z 21 września 1984 r. III UZP 48/84, wyroki: Sądu Najwyższego

z 8 kwietnia 1999 r. II UKN 619, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 grudnia 2004 r. III AUa 2474/03, Sądu Okręgowego w Tarnowie z 4 października 2013 r. IV U 1284/13).

Mając na uwadze powyższe, Sąd dopuścił wnioskowany przez odwołującego dowód z zeznań świadków będących jego współpracownikami w okresie jego zatrudnienia w (...) w W. oraz (...)

sp. z o.o. w W., na podstawie którego ustalił, że na przełomie lat 1973-1990 odwołujący pracował na rzecz ww. zakładów pracy w charakterze malarza konstrukcji stalowych na placach budowy i remontowych elektrowni w różnych miejscach w kraju. Odwołujący przy użyciu farb tlenkowych, chlorokauczukowych i oksydowych,

jak również często przy użyciu rusztowań, malował instalacje takie jak kotły, elektrofiltry, rurociągi czy też turbiny, a prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ci sami świadkowie zeznali również, że odwołujący wykonywał podobne czynności w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w latach 1990-1998, przy czym oprócz czynności malarza odwołujący wykonywał także prace blacharskie, takie jak montaż i demontaż izolacji różnego rodzaju, zazwyczaj równomiernie dzieląc czas pracy na wykonywanie obowiązków obu rodzajów po cztery godziny dziennie. Świadkowie potwierdzili również, że ubezpieczony wykonywał prace malarza oraz blacharza-malarza w sposób ciągły i przez 8 godzin dziennie i nie wykonywał innych czynności. Na tej też podstawie Sąd przyjął, że odwołujący w okresach zatrudnienia

w (...) w W. od 28 sierpnia 1973 r. do 20 stycznia 1990 r., (...)sp. z o.o. w W. od 1 lutego 1990 r. do 30 czerwca 1990 r. pracował wyłącznie na stanowisku malarza konstrukcji stalowych, a w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. Oddział (...) od 2 lipca 1990 r. do 30 września 1998 r. wykonywał czynności malarza oraz blacharza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zeznania świadków ani odwołującego nie były bowiem kwestionowane przez organ rentowy, postawa świadków nie budziła wątpliwości, a treść złożonych przez nich zeznań była spójna ze sobą wzajemnie i zbieżna z informacjami wynikającymi

z załączonych do akt sprawy dokumentów. Niebagatelne znaczenie w ocenie Sądu miał fakt, że świadkowie przesłuchani w sprawie znali ubezpieczonego od dawna i współpracowali z nim przez wiele lat w wyżej wymienionych przedsiębiorstwach, w związku z czym mieli wiedzę i świadomość zarówno co do zakresu obowiązków odwołującej, jak i ich faktycznej realizacji oraz czasu, jakim odwołujący im poświęcał.

Sąd nie miał również zastrzeżeń co do możliwości zakwalifikowania powyższego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych. Powołany w sprawie biegły sądowy specjalista z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy J. P. w opinii sporządzonej na rzecz niniejszego postępowania w sposób jednoznaczny stwierdził, że charakter czynności wykonywanych przez ubezpieczonego w powyższym okresie odpowiada czynnościom określonym w poz. 6 dziale V wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – jako prace malarskie konstrukcji na wysokości, oraz w poz. 28 – jako prace montera izolacji cieplnej. Skoro więc odwołujący w spornych okresach zatrudnienia wykonywał prace zgodne z treścią rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy, to w myśl § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia okres ten bezsprzecznie należy uznać za okres zatrudnienia ubezpieczonego w warunkach szczególnych.

Jednocześnie Sąd zaznacza, że nie cały wskazany przez ubezpieczonego okres zatrudnienia w (...), (...) sp. z o.o. oraz w (...) sp. z o.o. podlegał uwzględnieniu jako praca w warunkach szczególnych. Biegły sądowy z zakresu BHP we wnioskach niekwestionowanej przez strony opinii zwrócił uwagę, że ubezpieczony w niektórych okresach w czasie zatrudnienia w ww. zakładach pracy był delegowany do pracy na budowach zagranicznych w Republice Federalnej Niemiec, Czechosłowacji oraz Zjednoczonych Emiratach Arabskich.

W ocenie Sądu, biegły prawidłowo wskazał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje żadnych podstaw do uznania, że w tych okresach odwołujący wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Co prawda w aktach osobowych odwołującego znajdują się umowy o pracę eksportową, a z treści niektórych z nich wynika, że odwołujący miał pracować w charakterze montera, malarza konstrukcji stalowych czy też piaskarza, jednakże oprócz ww. dokumentów żaden z dowodów nie pozwala ustalić, czy odwołujący na budowach zagranicznych faktycznie wykonywał akurat te prace określone w umowach, czy też inne prace, oraz czy były one wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Prawidłowo również biegły wskazał, że zaliczeniu jako okres pracy w warunkach szczególnych nie podlegają okresy przebywania przez ubezpieczonego na urloпах dewizowych oraz okresy wykorzystywania dni wolnych z tytułu nadpracowanego czasu pracy, gdyż odwołujący w tych okresach w ogóle pracy nie świadczył.

Z tych też względów Sąd ustalił, że okresy zatrudnienia odwołującego podlegające zakwalifikowaniu jako praca w warunkach szczególnych, z tytułu zatrudnienia w w (...) oraz (...) na stanowisku malarza konstrukcji stalowych, są następujące: od 4 września 1973 r.

do 27 października 1974 r. (418 dni), od 27 października 1976 r. do 21 sierpnia 1979 r. (1.208 dni), od 15 maja 1981 r. do 16 lipca 1982 r. (427 dni), od 23 września 1982 r.

do 29 września 1984 r. (737 dni), od 1 stycznia 1985 r. do 6 października 1985 r.

(278 dni), od 7 listopada 1985 r. do 9 maja 1986 r. (183 dni), od 1 sierpnia 1986 r.

do 20 stycznia 1990 r. (1.268 dni) oraz od 1 lutego 1990 r. do 30 czerwca 1990 r.

(149 dni). Z kolei za okresy podlegające zakwalifikowaniu z tytułu zatrudnienia odwołującego w (...) sp. z o.o. na stanowisku blacharz-malarz należało uznać okresy: od 2 lipca 1990 r. do 4 października 1992 r. (825 dni), od 11 marca 1993 r.

do 20 kwietnia 1993 r. (40 dni) oraz od 28 czerwca 1994 r. do 30 września 1998 r. (1.555 dni). Zsumowanie powyższych okresów prowadzi do ustalenia, że łączny okres zatrudnienia odwołującego w warunkach szczególnych wynosi 19 lat, 2 miesiące

i 8 dni, a więc więcej, niż okres minimalny określony w przepisie § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Oznacza to, że ubezpieczony spełnia określoną

w tym przepisie przesłankę do uzyskania wcześniejszej emerytury, a w konsekwencji, mając na względzie iż była to jedyna okoliczność sporna w niniejszej sprawie,

Sąd uznał za zasadne przyznanie B. C. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Powyższe okoliczności oraz przedstawione rozważania prowadziły do wniosku, że skarżona odwołaniem decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako niezgodna

z faktycznym stanem rzeczy podlegała stosownej zmianie zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Na tej też podstawie Sąd orzekł jak sentencji wyroku i mając na uwadze treść art. 129 ustawy emerytalnej, przyznał odwołującemu prawo do emerytury od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek, tj. od dnia 1 marca 2015 roku.

Zarządzenie: (...)

(...)

(...)